

Ada van Deemter: 'Met je moeder' Het zorgdossier van een dochter. Uitgeverij Boekscout.nl, Soest 2012. ISBN 9789462062276 (Dementie /Ouderenzorg/PO/1) Zie ook www.boekscout.com

Soort boek/Ziekte/Stijl: Dit boek is een verslag van de dagelijkse zorg van een dochter voor haar dementerende moeder, afgewisseld met herinneringen aan de tijd dat deze moeder nog een sterke, weerbare vrouw was en reflecties over de zorg aan dementerende ouderen. De in het boek beschreven ervaringen met zorgverleners zijn niet allemaal even positief.

Over de schrijver: Ada van Deemter (1954) is onderwijskundige. Zij woont en werkt in Almere; ze schrijft en redigeert teksten en geeft workshops creatief schrijven. Zie ook:

http://www.scriptuur.nl/ada_van_deemter_en_haar_bedrijf_scriptuur.html

Korte Beschrijving: Het boek beschrijft hoe door een aantal incidenten duidelijk wordt dat moeder aan het dementeren is en hoe haar toestand steeds meer verslechterd. Dat leidt tot een enorme toename van de zorgtaken van de schrijfster, en tot vaak vreugdeloze of pijnlijke ontmoetingen met zorgverleners en de instellingen waarin zij werken. De zorginstellingen nemen haar aan de ene kant wel wat problemen uit handen, maar zorgen door hun regelgeving ook voor extra belasting. De schrijfster laat de lezers goed meevoelen hoe dat alles haar machteloos maakt en aan de rand van de vertwijfeling brengt. Zo wordt het een verontrustend boek.

Wat viel op: Naast de negatieve zijn er ook positieve ervaringen. Zo maken we in het eerste hoofdstuk kennis met een nogal botte verpleeghuistandarts, maar ook met een andere, sympathieke tandarts die wel oog heeft voor de specifieke behoeften van moeder en de enorme belasting van haar dochter.

Citaten: blz 37-38. "Bij elke hulp, of het nou een badplank is of een rolstoel of een thuiszorgmedewerker, bij elke vorm van hulp hoort een eigen telefoonnummer. In de thuiszorg soms drie of vier nummers, want Pien zit op haar mobiel en Els beter op kantoor, maar dan alleen op woensdagmiddag en vrijdag van 10-11. De wereld van regelgeving achtervolgt je als een zwerm vliegen. Voor elke gebeurtenis is er een formulier en een achterliggend kantoor met heel veel verschillende mensen. De één weet meestal niet dat de ander iets met jou afsprekt. En als de zorg er eenmaal is, is er vaak iets niet in orde. Greet kan niet komen, er valt een middag uit, en er moet vervanging aangevraagd worden bij een andere instelling. Welke? Nou, er zijn er vijf, u kunt bellen wie er nog iemand heeft. U kunt ook een vrijwilligersorganisatie bellen of er iemand wil komen om bij uw moeder op te passen als u het niet vertrouwt. Speciale projecten zijn er voor dementerenden. Wel eerst een formulier invullen, en nog een leuk formulier, speciaal voor de vrijwilliger, zodat die een beetje weet hoe uw moeder is (...). Na één telefoontje met de thuiszorg lag er naast mijn telefoon een lijst met acht nieuwe telefoonnummers en drie keer zoveel werk te doen als toen ik begon."

Blz 53. “Mijn kip zonder kop gevoel begon nu ernstige vormen aan te nemen. De ene week besteedde ik uren aan thuiszorgproblemen, telefoontjes, formulieren en ging ik nog snel even bij moeder langs om te kijken of ze niet op de grond lag. Voor het eerst herkende ze me niet. Het duurde minuten, ik kon het niet geloven, maar weg was ik alweer om de andere week zo goed en zo kwaad als het ging mijn opdrachten tot en goed einde te brengen. De dagen regen zich aaneen tot een maalstroom van werk en verdriet. De tijd die restte was er om adem te halen, er bleef geen tijd over om te verwerken wat er gebeurde.’s Avonds stortte ik me op bed voor de tv. Ik draaide geen muziek meer, las geen boeken, het hout van mijn serre vermolmde, mijn fietsbanden stonden lek, het huis was vies, de afwas van dagen opgestapeld, de planten gingen dood. Ook de poes keek niet meer op als ik thuis kwam.”

Blz 58-60 “Ze lag al drie en een half uur op de koude keukentegels. Ze was gevallen, vlak nadat de thuiszorg was vertrokken (...) ‘Ik mankeer niets, ik kan alleen niet meer overeind komen’. Alleen kreeg ik het ook niet voor elkaar. (..)

Ik legde een jas over haar heen en belde een avondarts (..) ‘Is het ene been langer dan het andere?’ ‘Nee, ze lijken me even lang’. ‘Goed mevrouw, dan zijn ze niet gebroken, voor hulp kunt u nu verder de thuiszorg bellen’. (..)

Om kwart voor twaalf ging de bel. Ik hield mijn woede in. Eerst moest er naar moeder gekeken. Erna hielp de thuiszorgmedewerker haar voorzichtig overeind. Het was zo gebeurd. Waarom kon ik dat toch niet gewoon alleen? Ik moest dat toch eens leren, ik stond er maar een beetje voor spek en bonen bij. We zetten haar op een stoel waar ze duizelig en wiebelig tot zichzelf kwam. Daarna brachten we haar meteen naar bed.

Ik ging aan tafel met de thuiszorgmedewerker, die verslag maakte in het zorgdossier. Eindelijk kwamen mijn woede en tranen eruit. Hoe kon je iemand nou zo lang laten wachten? Hoe kon het dat de dokter niet meer komt voor zoiets? Ze knikte begrijpend en zei niet veel. Toen ik nog eens uitriep waar ze nou al die tijd toch bleef zei ze: Ik vond een meneer in een hypo en op het volgende adres lag iemand dood in de kamer’. Ze begon zelf bijna te huilen. ‘Ooo,ooo’, zei ik alleen maar. ‘Ooo,ooo. Is er dan niemand die kan bijspringen?’ ‘Nee, ik ben vanavond alleen’.